

Na roh Palackého náměstí přišel za chvíli. Před vstupem ještě otálel a uspořádal si myšlenky. Bude hodně záležet na prvních slovech. Nesmí udělat špatný dojem. Otevřel dveře a vkročil dovnitř. V místnosti spatřil u stolu ženu, která se na něho příjemně usmála. Student na ni zůstal koukat. Byla asi o deset let starší, ale nesmírně krásná. Představila se a podala mu ruku. Student cosi zamumlal a nespouštěl oči z hezkého obličeje. Choval se přesně tak, jak původně nechtěl. Byl to pro něho trochu šok. Nemohl se soustředit na to, kvůli čemu sem vlastně přišel.

„Posílá vás profesorka Dvořáková?“ zeptala se paní Jolana, jakoby si ani nevšimla studentova zmatku. Nabídla mu židli a ptala se, jaká byla cesta z Brna. Místo odpovědi po ní nesměle pokukoval a prohlížel si její blankytně modré šaty. Napadlo ho, že ladí s oblohou nad městem, kterou pozoroval při cestě z nádraží. S úsměvem se vedoucí infocentra rozpovídala o Kutné Hoře, její minulosti i současnosti a památkách ve městě. Přijal místo u stolu a začal si dělat poznámky, ale existence paní Jolany v jeho blízkosti ho zneklidňovala. „Jsem vám za vše moc vděčný. Mohl bych přijít zase zítra?“ zeptal se předtím, než se v pravé poledne chystala odejít. „Jestli vás opravdu tak Kutná Hora zaujala, přijďte si odpoledne ke mně domů prohlédnout knihy, které mám o městě. Bydlím v tom kamenném domě na rohu vedlejší ulice,“ odpověděla a opustila místnost. Po obědě se šel projít a ve čtyři hodiny stál před vchodem. Zazvonil.

„Vítám vás, pojd'te dál,“ uvedla ho do velkého pokoje a vzala mu tašku. Střídmě zařízené místnosti dominovala velká knihovna. Student žasl nad tou spoustou knih.

Paní Jolana vzala jednu knížku a podala mu ji, jakoby ji potěšil jeho zájem. Chovala se příjemně, laskavě a situaci měla pevně ve svých rukou. Na rozdíl od něj. Čím klidnější a vyrovnanější byla, tím si on připadal nervóznější.

S nenuceným půvabem mu navrhl, aby si prohlížel knihy a odešla z pokoje. Jakmile student osaměl, přecházel z jedné strany knihovny ke druhé, bral do rukou tlusté knihy, úzké malé knížky i ručně psané poznámky. Ani se mu nechtělo věřit, že má takové štěstí. Dělal si výpisky a nevěděl, co si s takovým množstvím informací počne.

„Můžeme povečeřet,“ ozvalo se za jeho zády. V malé jídelně bylo prostřeno. Křehká, ale sebejistá žena. Byl vděčný za to, že taky u jídla stále mluví. Měl totiž pořád problém se soustředit. Zmohl se pouze na dotaz, zda se po večeři ještě vrátí do knihovny.

„Zůstaňte tady, jak dlouho chcete.“ odpověděla mu. Její blond, středně dlouhé a mírně vlnité vlasy jí rámovaly půvabnou a křehkou tvář. Krásně opálený obličej, modré oči a výrazná ústa.

Po jídle se odebrali do salónu, kde byla připravena káva. Byl celý nesvůj. Tato dáma ho fascinovala. Vyhlédl velkým oknem ven.

Paní Jolana si toho všimla a zeptala se: „Nechtěl byste se podívat na noční Kutnou Horu z podkrovního pokoje?“ Nezमohl se na odpověď a tak ho vzala za ruku a odvedla o patro výš. Do ložnice.

„Je tady ticho,“ prohodil. Usmála se na něho, položila svou dlaň na jeho ruku a zeptala se: „Chcete se se mnou milovat?“

„Ano,“ odpověděl potichu.

Ráno se vzbudil v posteli s nebesy omámený i okouzlený. Byla to sice jenom jedna noc, ale měl pocit, že tady prožil kus života. Následující den se odebrali do kanceláře, kde student zkoumal knihy. Dělal si pečlivě poznámky a lámal si hlavu nad tím množstvím informací. Paní Jolana ho pozorovala celý den s podivným úsměvem. On však byl myšlenkami buď v knihách, nebo u předchozí noci.

Běžný ruch v infocentru jakoby nevnímal.

Když tu zazvonil telefon. Uslyšel hlas paní Jolany. „Samozřejmě můžete, studente přijet, když vás doporučila profesorka Dvořáková. Budu se vám ráda věnovat, jak nejlépe umím a poskytnu vám všechny podklady k vypracování diplomové práce.“

Srdce se mu zachvělo, nemohl se na další práci soustředit. Vstal a upřeně se na paní Jolanu podíval.

„Je něco v nepořádku?“ zeptala se.

„V nepořádku? Asi ne,“ řekl si spíše pro sebe. Nemohl pochopit, co se děje, nohy se mu podlamovaly, musel si znovu sednout.

„Odcházím!“ Řekl po chvíli.

„Už jste práci dokončil? Byl jste tady spokojen?“ s úsměvem se dotázala paní Jolana.

Odstrčil židli, vstal a vyklopýtal ze dveří. Blok se svými poznámkami hodil do nejbližšího odpadkového koše. Chvilí hleděl do prázdna a pak se rozběhl na nádraží. Sedl do prvního autobusu, který tam stál. Chtěl se rychle dostat co nejdále z Kutné Hory.

zleva: patronka soutěže Věra Nosková s moderátorkou Kateřinou Telínovou

Swing Melody Ostrov

4 vítězové soutěže: zprava M. Biben, J. Trhlíková, P. Liptř

SMO, kapelník Jan Veverka

knihovnice Miša Čáková čte vítěznou povídku

Vítězné povídky VIII. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary

Hořký mezičas

Jana Trhlíková, Praha, 50 let

Narodila jsem se v Praze a pracuji v oblasti školství.

Literární činnosti se věnuji asi pět let.

Za tu dobu jsem se zúčastnila řady soutěží a získala několik ocenění.

1. místo

Sylva se vrátila z porady a pohnula myší, aby probrala počítač k životu. Zpráva. Ucítila zvláštní nepochopitelné vzrušení, jakoby někdo lusknul prstem a posunul ji v čase o rok zpátky, do podobného prosincového šera. Tehdy se taky náhle protlačilo oknem do kanclu. Uprostřed odpoledne. Útluné, měkké a vánoční. Jenže pak bylo všechno jinak. Rozechvěle klikla na zprávu. Věděla skoro jistě, že nebude od Aleše. Skoro jistě. Právě v tom byl ten problém. V malinké, nepatrné, zanedbatelné nejistotě. Setinka procenta. Stačila k tomu, aby uprostřed poklidného dne zazněl nečekaně podvrtný tón a struna v ní se znovu rozezněla, schovaná, připravená, hloupá. Spojující tenounké vlákénko. Natahovalo se snad až do nekonečna. A ne a ne se přetrhnout.

Oznámení k výkazům práce. Nic víc. Jsi fakt směšná, řekla si v duchu a vypnula počítač.

Nejela domů. Místo toho vystoupila z metra a vešla do obchodního centra. Ovanul ji teplý vzduch s těžko definovanou vůní očekávání, lovu i sběratelské vášně. Vyjela jezdícimi schody kolem znuděných leguánů s vypoulenýma očima i voňavých belgických pralinek. Opatrně se rozhlédla. Celé roky se právě tady jejich cesty křížily, samozřejmě, jakoby ani nemohly vést jinudy. Pak se zašmodrchaly. Stejně si ale teď byla jistá, že ho tu potká. Ponořila se do davu, jakoby to byl pořád jejich společný dav. Cítila, že tam někde je, schovaný, ve frontě u kasy, v kavárně nebo před regálem s elektronikou.

Věděla, že dnešek je ten správný den. Den, kdy mu to konečně řekne.

Prošla kolem Potrefené husy. Nenápadně nahlédla dovnitř. Právě v téhle restauraci spolu před rokem seděli. Tehdy na ni padla tradiční předvánoční podrážděnost. Chtělo se po ní, aby byla výkonná, zrelaxovaná a šťastná zároveň. Nešlo to. V jedné chvíli si uvědomila, že si ji Aleš zvláště prohlíží. Cize, racionálně a zkoumavě, jakoby chtěl něco říct. Na vidličce napichnutý kousek masa trčel nerozhodně do prostoru. Mlčky ho sežvýkal. Napadlo ji, že by měli radši jít. Dřív než se všechna ta rozmrzelost zhutní, zformuje a skončí to nesmyslnou hádkou. Dřív než se něco stane.

Položil opatrně vidličku na kraj talíře a řekl: „Chci ti něco říct.“ V té chvíli věděla, že ten správný okamžik prošvihla.

„Začal jsem se s někým scházet. Zatím to není nic vážného. Chci ale, abys to věděla.“

Férový mužský. Nebo ne? Nemohla se rozhodnout. Po skleněné stěně se pnula síť světelných řetězů, zářící kapky stékaly neúnavně dolů, na zem ale žádná nedopadla.

„Už o tom uvažuju dlouho, chtěl bych mít dítě,“ řekl tiše a opatrně. Skoro ta slova šeptal. Snad doufal, že ji tím ochrání, nebo sebe, že ztlumený hlas utlumí i následný výbuch. Dřtivá vlna se opravdu zvedala postupně, vteřinu, dvě to trvalo, než k ní dolehla, než ji zavalila, jak dusivý chumel žhavého plynu. Převalil se přes ni, roztavil ji. Zbyl jen stín, žalující stín obtisknutý na zdi.

„Myslela jsem, že děti nechceš,“ řekla co nejklidněji.

„Taky jsem si to myslel.“ Slova zanikla v hučení kávovaru. Byl za to rád. Stejně nebylo co dodat.

Věděla, že to někdy může přijít. Někdy. Plastické slovo. Můžete ho natáhnout do nekonečna. Nebo taky ne. Pro Sylvu už žádné „někdy“ neplatilo. Jedno dítě už s bývalým manželem měla a další mít nemohla. Složitý porod. Krvácení. „Tu dělohu jsme vám museli vzít,“ řekl tehdy doktor nekompromisně. Aleš se tvářil, že mu to nevadí. Jenže to už je dávno.

„Takže konec,“ pokývala hlavou. Statečně, hrdě a nad věcí. Nic jiného jí stejně nezbývalo.

„Mezi námi se zatím nic měnit nemusí,“ opravil ji trošku podrážděně, jakoby to nepochopila.

„Zatím?“

„Zatím to není nic vážného,“ zopakoval úplně prostě.

„A až bude?“

Zatvářil se, jakoby položila zbytečnou otázku.

„To si představuješ, že budeme dál fungovat spolu a ty si zatím v klidu rozmyslíš, jestli si s tou druhou máš pořídit dítě?“

„Nemusíš být hned tak protivná,“ řekl vyčítavě.

„Nejsem protivná, jen to chci pochopit.“

„Když to stavíš takhle,“ povzdchl si, jakoby to nepřípadně zamotala, jakoby to byla ona a její logika, které všechno ničily, celou tu bezchybnou konstrukci, která by mohla docela dobře fungovat nebýt toho hloupého, nepřípadného štourání.

Vytáhla peněženku. Chtěla už být pryč, samostatná, oddělená, z dosahu tohohle všeho, někam se schovat, zalézt, nechat vybublat smutek a zklamání a v klidu zjistit, co z jejího života vlastně zbylo.

„Já to zaplatím,“ řekl uklidňujícím tónem. „Chtěl bych tě zase co nejdřív vidět.“

Připadala si jako v blázinci. Dostala kopačky a zároveň ne. „To přece nemá cenu,“ odpověděla opatrně.

„Nechci tě ztratit. Nechci, abys zmizela z mého života.“ Znělo to nádherně. Vyznání lásky. Jen na špatném konci vztahu.

Zavrtěla hlavou.

„Opravdu bych tě chtěl vidět, hned jak to bude možné, hned jak to zvládneš,“ dodal měkce.

Rozuměla tomu. Stačí, když se smíří s tím, že bude ta DRUHÁ. Možná i TŘETÍ nebo ČTVRTÁ. Lákavá nabídka. Kolik potenciálních matek asi potřebuje otestovat? Znovu zavrtěla hlavou.

- - -

Všechno nejlepší k svátku. Nechceš někdy zajít na kafe? Stálo v e-mailu. Znělo to cudně a opatrně. Testoval, sondoval. Nevěděla, co odpovědět, už si pomalu začínala zvykat, že je pryč. Vyšuměl z jejího života.

Počkala. Hodinku, dvě, tři. Nakonec odepsala, taky cudně. Tak někdy můžeme dát kafe. Nevěděla, jestli to opravdu chce.

Přinesl igelitku plnou drobností. Uklidil byt. Vysmýčil. Představila si, jak s taškou šmejdí po poličkách, vybírá zásuvky, zametá stopy, zahlazuje. Aby po ní nezbylo vůbec nic. Nahlédla dovnitř, bylo tam i krajkové prádlo, které jí dal, i památeční hrneček. Všechno. Díval se na ni se zájmem. „Moc ti to sluší,“ řekl.

„Jo díky,“ usmála se. Slzy se jí podařilo zadržet.

- - -

Ozýval se pak občas. Nepravidelně. Pokaždé, když si už myslela, že je definitivně konec, přišla zpráva nebo esemeska, jakoby vytušil, že se jeho obraz z její hlavy vytrácí. Možná se bál, že na něj Sylva zapomene dřív než on na ni.

Jestli jsi na mě nezanevřela, moc rád bych tě zase viděl, napsal před třemi měsíci. Četla tu zprávu mockrát, pokaždé jinak, přemýšlela, co vlastně znamená.

